

Εἰς κοιλίας κίνησιν.

§. 163. Ὄταν ὑπάγῃ πολλά τὸ κουφάρι σου, ἀ-
ρακάτωσε στάκτην μὲ χοίρου κάτουρον· κάμε τα
βόλια, ἢ γουν μπαλάταις, ἀπὸ ταῖς ὁποίαις βάνε
μίαν, ἢ δύο, γὰ λίσουν εἰς τὸν ζουμὸν τοῦ πεντα-
νεύρου, καὶ βάνε τα εἰς τὸ φάλι σου, γὰ σταθῆ ἢ
κοιλία σου.

Ἔσσα εἶναι κινητικὰ.

Ὅλων τῶν ἐφαρίων τὸ ζουμί, γὰ τὸ πίνης μὲ
κράσι.

Τὸ Ζουμί τῆς γρῆας ὄρνιθας, καὶ τοῦ Πειτεινοῦ.

Τὸ Γάλα, ὁ χουμάς, καὶ χλωρὸ Τυρί.

Ὁ Βοΐτυρος, τὸ μέλι, καὶ τὸ λάδι.

Κεράσια γλυκὰ χλωρὰ, καὶ βερίκκοκα. Μῦλα
γλυκὰ.

Ῥοδάκινα, σῦκα ὄριμα, συκάμινα καὶ ἄλλα ὅμοια.

Ἀχιναῖος τῆς θαλάσσης.

Τὸ Ζουμί ἀπὸ μοΐσουλα, καὶ σουλίναι.

Σουπιὰς ζουμί.

Ὁ μυαλὸς τῶν κοκκάλων ὀλοῦν, ρεβύθια ψημ-
μένα, ἄσπρον βλήτορι, μολέχα, σπαράγγια, σεῦ-
κλον, χρυσολάχανον, καὶ λάπαθον, γὰ τὰ τρώγης,
καὶ κραμβία ὀλίγον βρασμένα.

Νὰ κάμης Ξίδι κινητικόν.

§. 164. Ἐπάρε σεία οἰγγίας τρεῖς, καὶ σταφίδα
ἕξι οἰγγίας, γὰ ἦναι καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὸν Λεβαῖ-
τε ἐκλεκτὰ, καὶ τρεῖς οἰγγίας μάννα· βάλετα εἰς ὃ
ξίδι δυνατὸν λίτρας ἕξι, γὰ κάμουν ὄρις 24. καὶ

τότε βάλε εἰς αὐτὰ κολιάνδρον ζαχαράτο οὐγγίαν ἐνάμισον, καὶ βράσε τα ἔλα ἀντάμα ἕως νὰ φυράσουν τὰ ἥμισυ, καὶ μὲ τὸ ξίδι αὐτὸ κόμνε σαλατα, νὰ ἰδῆς πῶς εἶναι θαυμάσιον· εἰς τὸ ὁποῖον βάλε καμπόσα ρόδα εὐαῶη, νὰ τὸ καμῆς καλλίτερον, καὶ νοστιμώτερον.

Διὰ νὰ κόμῆς τὰ βυζιά τῆς κόρης νὰ μὴ μεγαλώσουν.

§ 165. Μουνοῦχισον κάπρον, καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ δεξιοῦ ὀρχιδίου ἀλείφε τὸ δεξιὸν βυζὶ τῆς κόρης, καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ ζερβοῦ, τὸ ἀριστερόν, νὰ μὴ μεγαλώσουν περισσότερο.

Κοπάνισον μελισσόχορτον, καὶ βάλετο εἰς τὰ βυζιά της ὡσαν μπλάστρι, νὰ μὴ τραιεύτουν ἔλτελα· ὁμοίως ἂν τὸ βάλῃς εἰς τὰ ὀρχίδια τοῦ παιδίου αὐτὸ τὸ ἔμπλαστρον, δὲν τραιεύουσιν, ἀλλὰ μένουν καθῶς ἦσαν ὅταν τὸ ἔβαλες.

Ὅταν κοκκινίσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἥλιον.

§ 166. Ἐπαρε μπλαγγέτο, ροδόστομα, λάδι ἀπο βιόλαις, ἦγουν γαρόφαλα, καὶ ἀνακάτωσέ τα ἔλα ἀντάμα καὶ ἀλείφεται.

Ἐπαρε μιτῆν λίτραν νερόν τοῦ κρίνου (Acqua di Giglio), μίαν λίτραν ροδόστομα, μίαν οὐγγίαν σουπιοκώκαλον, μίαν οὐγγίαν ἀπύρι, καὶ ὀλίγην κάμφοραν· στούπισέ τα ἔλα ταῦτα, βάλε τα εἰς τὸν ἥλιον νὰ κάμουν ἡμέρας τέσσερας, καὶ τότε βάλε τα εἰς τὸ πρόσωπον, ἀμὴ ἔπαρε πρῶτον καθάρτικον.

Ἐιωτον ἀπύρι, λιθαργυρον, καὶ ροδόστομα,

να αλείφεται, ἔπου καὶ ἂν ἔχῃς τὸ καύσιμόν, καὶ περιᾶ σου.

Εἰς Σπλῆναν.

§. 167. Κοπάνισον τὸν χόρτον, ὅπου λέγουσιν οἱ Ἕλληνας Βάκχαρι, (Bacchera), καὶ πῖνε τὸν ζωμόν του, ἢ τὴν φλοῦδαν τοῦ μέλιου, (Frassino)· βράζε με κρασί, καὶ πινέ το, καὶ διὰ να πιστωθῆς τὴν ἀλήθειαν, βράσε ἀπὸ ταύτην τὴν φλοῦδαν με νερόν, καὶ δίδετο ἑνὸς χοίρου να τὸ πίνη τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας· ἔπειτα σφάζε τον, να μὴν εὐρῆς σπλῆναν ἔσω του.

Ἐὰν ἦναι τὸ πρίσμα ἀπάνω εἰς τὴν σπλῆναν, κοπάνισον ρίζαν τῆς τζουκείδας με καλὸν κρασί ἄσπρον, καὶ βάιε την ἔξωθεν εἰς τὸ πρίσμα, καὶ ἰατρύεσαι.

Ἐπαρε ἄλας ἁρμονιακόν, ἀνακάτωσέ το με ξίδι να γένη ἄσαν τζερόττο· ἔπειτα ἄπλωσέ το εἰς ἐκομμάτι τομάρι ἀπὸ χειρόκτι, καὶ βάλε το εἰς τὴν σπλῆναν καμπόσαις φοραῖς να περάσῃ· ἀμὴ φυλάγου να μὴ πίνῃς νερόν, οὔτε να τρώῃς ἐνάντια πράγματα.

Διὰ να μὴ σε φάγουν θηρία.

§. 168. Βάστα ἀπάνω σου ξοῦγγι λέοντος να μὴ σου ἐγγίξῃ λύκος, ἀρκοῦδι, σκύλος, ἀγριόχοιρος, οὔτ' ἄλλο θηρίον ἂν ἦσαν τριγίρω σου ἀναρίθμητα· ὁμοίως αἰψέ με τὸ αὐτὸ ξοῦγγι, τῶν βοδίων σου, ἀλύγων, γαδάρων, καὶ ἑτέρων ζώων τὸ μέτωπον, να μήτα φάγῃ κατένα θηρίον εἰ δὲ καὶ θελεῖς να

πιάσης ὄφιν, ἀλειψαι μετ' αὐτὸ τὰς χεῖρας νὰ μῆσε βλάβη ὀλότελα.

Διὰ νὰ φυλάγῃς ῥόδα ὅλον τὸν χρόνον.

§. 169. Κόψε τα τὸ βράδυ ἀφ' οὗ βασιλεύσῃ ὁ ἩΉλιος καὶ μὴ τὰς ἐγγίξης εἰς τὰ φύλλα, οὔτε νὰ τὰ μυρισθῆς, ἀλλὰ πιδέξια βάλε τα εἰς ἕνα τόπον, νὰ κάμουν ἔξω εἰς τὴν ξαστερίαν μίαν νύκτα, καὶ τὸ ταχὺ βάλε τα εἰς ἕνα τζουκάλι ἀλειφτὸν καιτοῦριοι, καὶ σκέπασέ το καλὰ μὲ λάσπην καὶ περὶ νὰ μὴ ξεθυμαίνῃ. Τότε σκάψε εἰς γῆν ξηρὰν καὶ ἀνυδρον νὰ μὴν ἔχῃ τινὰ ὑγρότητα· χῶσε τὸ τζουκάλι, νὰ κάμῃ ὅσον καιρὸν θέλεις, καὶ ὅταν τὰ χρειασθῆς, εὔγαλέ τα, καὶ εἶναι τόσον εὐμορφα ὡσπερ νὰ τὰ ἤκοπτες τότε ἀπὸ τὴν μάννα τους.

Ἡ πάλιν τὴν ἀνοιξιν πρὶν νὰ ξεφουντώσῃ τὰ βαβούλια, βάλε καθ' ἕνα βαβούλι εἰς ἕνα κοντίλον καλάμι, νὰ ἦναι ἀπὸ τὸ ἔμπροσθεν μέρος φραγμένον καὶ δέσε τὸ κλαδί, ὅπου ἔχει τὸ βαβούλι μὲ κομμάτι ῥάμμα, διὰ νὰ μὴν ὑπάγῃ ἢ σπατάλη εἰς τὸ τριαντάφυλλον, καὶ ξεφουντώσῃ. Τέ κλίνε τοὺς κλάδους πρὸς τὴν γῆν πιδέξια, νὰ μὴ τζακισθοῦν, καὶ σκάψε εἰς τὴν γῆν, χῶσε καλὰ τὰ καλάμια, καὶ ἄς κάμνουν ὅσον καιρὸν θέλεις, μόνον μὴ τα κόψῃς ἀπὸ τὴν τριανταφυλλίαν. Ὅταν τὰ χρειασθῆς, ἀνάχασέ τα, σχίσε τὰ καλάμια, καὶ κόψε τὸ ῥάμμα πιδέξια, καὶ σήκωσε τοὺς κλάδους, νὰ τοῖς δώσῃ ὁ ἩΉλιος, καὶ τότε ξεφουντώνουσι νὰ τὰ ἔχῃς παράκαιρα ὠραῖα, καὶ εὐμορφα αἰς καὶ τὸν Μάϊον.

Διὰ τὰ κάμης Κόλλαν με πολλοὺς τρόπους.

§. 170. Ἐπαρε ἀγελίου ξηροῦ δερμάτι, τὰ μὴ τὸ ἔχουσιν ἀλατισμένον, κοπάνισον αὐτὸ με κομμάτι ξύλον, καὶ βράσετο με ὀλίγον νερόν, ὅσον τὰ τὸ σκεπάζῃ, καὶ ὀδοῦ του ἐλίγην φωτίαν, ἕως τὰ λύση, καὶ τότε στραγγισέ το με πανὶ εἰς μίαν λεκάνην σιδηρὰν ἢ χαλκίην, ἢ ἄλλο μέταλλον, καὶ ἄφες τὰ ξηραθῆ ὀλίγον εἰς τὸν αέρα. Τότε τὴν κόψε κομμάτια, ξήρανέ τα καλὰ, καὶ φίλαξαί τα, ὅτι αὐτὴ εἶναι κόλλα θαυμαστὴ, ὅπου δὲν φοβᾶται φωτίαν, οἰδὲ νερόν.

Ἐπαρε τρεῖς οὐγγίας ἀσβέστην ἄσβυστον, μίαν οὐγγίαν σκουριὰν τοῦ σιδήρου, μισὴν οὐγγίαν ἄλας, καὶ μίαν οὐγγίαν λάσπην κρασίου, τρίψε τα ὅλα καθ' ἓνα ξεχωριστά ἕστερα ἀνακάτωσέ τα με λιπόλαδον, καὶ κοπάνισέ τα ὅλα ἀντάμα, καὶ ἔγιναν κόλλα καλὴ ἂμὴ μὴ τὴν κάμης πολλὰ σφικτὴν.

Ὅποτεν δὲ θέλῃς τὰ κολλήσης ξύλα, καὶ πέτραις ἀντάμα, ἔπαρε τρεῖς οὐγγίας ἀσβέστην ἄσβυστον, καὶ μίαν οὐγγίαν λάσπην κρασίου, κάμε τα σκόνην, ἔλωσον αὐτὴν με βερνίκην ἀχαμνόν, ἤγουν τὰ μὴν ἦναι πολλὰ σφικτόν, καὶ ἔγεινεν.

Βάλε εἰς τὸ νερόν ταῖς ἄκραις τοῦ μεμβραῖτου χαρτίου, ἤγουν ἐκεῖνα ἐποῦ ρίπτουν οἱ σταχοτάδες τῶν βίβλων, καὶ ἄς καμουν τρεῖς ἡμέρας, ἢ 4. ἔπειτα χύσε τὸ νερόν ἐκεῖνο, καὶ πλήτέ τα με ἄλλο παστρικόν δύο τρεῖς φοραῖς ἕως τὰ εὐγὴ ὅλος ὁ ἀσβέστης. Τότε βράσε τα ἕξι ὥραις, καὶ βάνε νερόν ἔταν δὲν ἔχουσι, καὶ ἀνακάτωέ την με κομμάτι ξύλον τὰ μὴ κολλήση. Ὅταν γένη, τὴν στραγγί-

καθώς τὸ ἔπαθα καὶ ἐγὼ μίαν φοράν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου τὴν ἔκαμα τὸν Ὀκτώβριον ὅτι ὁ καιρὸς ἔδειχνε ψυχρὸς, καὶ ἕως νὰ τὴν βράσω ἔκαμε νότον ζεστόν, καὶ ἐβάσταξεν ἡμέρας πολλὰς, καὶ ἔχασα τὴν περισσότερην, ὥσθι μᾶς ἀπόμεινεν ἀπὸ τὰ σανίδια ὅπου ἐκολλάρισα, διὰ νὰ τὰ ζωγραφίσωμεν. Ὅλα τὰ δερμάτια τῶν ζώων, καὶ τὰ μικρὰ τῶν ἀρνῶν, καὶ ἐρίφων, γίνονται κόλλα ὡς ἄνωθεν, καὶ ἀφ' οὗ πήξῃ, τὴν κόπτεις λεπτὰ κομμάτια, καὶ τὴν κρεμιάς ἕως ἰὰ ξηρανθοῦσι καλὰ, καὶ τότε τὰ βάνεις εἰσὲ καλὰθια.

Ἐπαρε βερντεράμε, καὶ βερνίκη, καὶ μίνιο, τρίψετα, καὶ ἀνακάτωσέτα, καὶ κόλλησε εἴτι θέλεις, καὶ ποτὲ δὲν ξεκολλᾷ, εἴτι καὶ ἂν ἦναι, γυαλί, ξύλον, ἢ μέταλλον.

Κοπάνισε τοῦ λούτζου, ἢ καὶ ἄλλου ὄψαρίου ἀρσενικοῦ τὰ κέκκαλα, καὶ τρίψετα καλὰ νὰ γειουν ἄλευρον, καὶ τότε βάλε τὴν σκόνιν αὐτὴν εἰς τζουκάλι ἀφόριον. Βράσαι τὴν μὲ νερόν ἕως νὰ λύσῃ, καὶ ὅταν τὴν δοκιμάσῃς καὶ κελλοῦσι τὰ δάκτυλα, κατέβασε καὶ στράγγιξέ τὴν μὲ πανὶ λινόν εἰς ἄλλο ἀγγεῖον, καὶ κυβέρνησε τὴν ὡς ἄνωθεν.

Διὰ νὰ σπεύρης ὄσπρια, νὰ γένουν καλλίτερα,
καὶ νὰ μῆτα τρώγουν ζώζοια.

§. 171. Ὄταν θέλῃς νὰ φυτεῖσῃς ῥεβύνθια, καὶ ἄλλα ὅμοια ἔρματα, μέσκειτέτα προτήτερα μὲ μίτρον, ἢ γουν σαποῦνι, καὶ νερόν ζεστόν, ὅτι τότε γίνονται μεγαλύτερα, καὶ δέντα τρώγουν τὰ ἔρπετά, ἢ ποντίκια.

Βάλε δέκα καβούρους παταμίου, ἢ τῆς θαλάσσης

εἰς ἀγγεῖον, καὶ σκέπασέ το καλά, καὶ σταμνὶ ἦ-
ναι, καὶ κανάτι, καὶ ἄς κάμη δέκα ἡμέρας εἰς τὸν
ἩΉλιον. Μὲ τὸ νερὸν αὐτὸ ράντιζε τὰ δείδρα, φυ-
τὰ, ἀμπέλια, καὶ λάχανα, καὶ θαυμάσης τὴν ἐνέρ-
γειαν τούτου καὶ δίδαμιν, ὅτι οὔτε τὰ πετεινὰ, ἢ γε
σκώληκες, οὔτε ἄλλα ζώδια τρώγουσι τὰ φυτὰ
ὅπου ραντίσης μὲ τὸ ὕδωρ ἐτοῦτο ἐλότελα.

Ὅταν ἔχης δίψαν ἀμέτρητον.

§. 172 Πῖνε ζωμὸν τοῦ ρογδίου μὲ κριθότερον, ἢ
ἀντιδονερον· μάσσα τὴν Γλυκόρριζαν, ἢ ἂν ἔχης
ἀπὸ τὸ ζουμί της ὅπου τὸ λέγουν (Sugo di Li-
quiritia), καθὼς παρὰνω ἔγραψα πῶς γὰ τὸ κάμ-
νευσιν· ἀπ' αὐτὸ ἔχε ἄραν πολλὴν εἰς τὸ στόμα,
καὶ σοῦ δίδει ἀφέλειαν· μάσσα ἀπίδια, κατάπιε
τὸ ζουμί, καὶ τὸ ἄλλο ρίπτε· πῖνε γάλα τοῦ πε-
ποισοπόρου· τρώγε ἀντράκλαν, λαιμῶτι, νεράντζι,
κίτρον, ἢ ἀγγούραν ὄριμον, ἢ γουν χειμωνικόν, ἢ
τριφύλι μάσσα, καὶ παίει ἢ δίψα.

Ἐγὼ σοῦ ἔγραψα πολλὸ, ἐὰν δὲν ἔχης τὸ ἔνα,
γὰ τρώγης τὸ ἄλλο, καθὼς ἔκαμα καὶ εἰς ὅλας τὰς
ἐρμητείας καὶ ἰατρικὰ, διὰ τοὺς πτωχοὺς, καὶ ὅς
τις δὲν ἠμπορεῖ γὰ ἔχη τὸ ἔνα φάρμακον, γὰ δου-
λευθῆ μὲ τὸ ἕτερον. Λοιπὸν δεχθῆτε τὴν ἀγάπην,
καὶ εὐχισθε διὰ λόγου μου γὰ μοῦ συγχώρησθαι τὰς
ἁμαρτίας ὁ Κύριος· ἢ πρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ
προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.